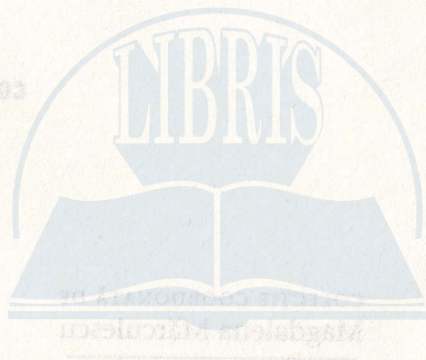

CONECTIA

Jens Lapidus

Salonul VIP

Traducere din suedeză și note de
Gabriella Eftimie

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Raluca Hurduc

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Michel Setboun

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Roxana Nacu
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAPIDUS, JENS

Salonul VIP / Jens Lapidus ; trad.: Gabriella Eftimie. - București :
Editura Trei, 2016
ISBN 978-606-719-767-9

I. Eftimie, Gabriella (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: Vip-rummet
Autor: Jens Lapidus

Copyright © Jens Lapidus 2014
Published by agreement with Salomonsson Agency
Publicată prin acord cu Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-767-9

Hard diskul

(Cu opt ani în urmă)

Preț de o secundă, Cecilia simți tăcerea care se așternu după ce opri motorul ca pe un fel de liniște. Apoi oftă zgometos. Niciodată nu fusese mai neliniștită ca acum.

Mașina era parcată pe pietrișul din curtea grădiniței la care mergea Micuța, Lillan.

În mod normal și-ar fi înșfăcat geanta care zăcea de obicei în compartimentul dintre scaune și s-ar fi repezit să-și ia fiica de la grădiniță. Întotdeauna pe fugă, întotdeauna cu gândul la următorul punct din agendă.

Dar în ultimele săptămâni n-a mai suportat. Puzzle-ul ăsta de zi cu zi nu mai părea un puzzle, ci un cutremur care amenința să-i azvârle întreaga familie în haos și umilire.

Iar astăzi chiar că ar fi trebuit să se arunce din mașină și să-și ia copilul, pentru că se aflau în pericol. Dar, în loc de asta, se lăsă pe spate și rămase în mașină. Liniștea îi făcea bine și știa că niciunul dintre cunoscuții ei n-ar fi putut s-o vadă acolo și să se întrebe de ce moțâia în mașină la patru după-amiaza.

Dar nu putea să închidă ochii.

Se temea de ce ar fi putut vedea după pleoape.

Cu aproximativ o oră în urmă se întâmplase ceva ce a schimbat totul. Din nou.

O luase pe jos de la Kungsholmen până la T-Centralen, cu gândul să ia metroul până la serviciu. Îi spusese șefului ei că trebuie să ajungă la medic din cauza unei dureri de spate.

Ploua mocnit și stropii de ploaie îi înțepau fața ca niște ace minuscule. Băltoacele de pe stradă arătau ca niște pete lucioase, întunecate.

Trecu pe lângă primărie și numără șapte autocare cu turiști parcate în fața clădirii. Un grup de femei îmbrăcate în geți matlasate atât de groase, încât păreau niște exploratori polari, stăteau adunate în jurul unui ghid. Stăteau toți îngrămădiți unii în alții cu umbrelele lor desfăcute ca un scut comun, menit să-i apere de vremea rea.

Cecilia traversă strada ca să nu trebuiască să se înghețuie. În timp ce o luă cu pași repezi pe celălalt trotuar, fu cuprinsă de un sentiment ciudat. La zece metri în spatele ei, un bărbat traversă la rândul lui strada, cu căciula de iarnă trasă peste ochi. Și el grăbi pasul. Oare nu pe el l-a văzut fumând în față la 7-Eleven, vizavi de intrarea maternității? De parcă ar fi așteptat ceva. Să iasă ea, oare?

În clipa următoare îi sună mobilul. Număr secret.

— Cecilia Emanuelsson?

Era o voce de bărbat.

— Da, eu sunt.

— Bine. Voiam să zic doar că bărbatul tău e la noi.

— Ce?

— Întoarce-te.

Cecilia făcu stânga-mprejur și văzu turiștii îndreptându-se spre intrarea principală a primăriei. Îl căută cu

privirea. Pe trotuarul celălalt se vedea un bărbat la costum, cu o umbrelă. Apoi îl zări. Era bărbatul cu căciulă. La o azvârlitură de băț de ea, sprijinit de un stâlp electric. Ploaia nu părea să-l deranjeze deloc. Stătea cu telefonul mobil lipit de ureche. Când văzu că-l descoperise, ridică telefonul, de parcă ar fi vrut să-i facă semn cu el.

Apoi îl auzi în receptor:

— Taci din gură și ascultă aici. E foarte simplu. Mats e la noi. Îți urmărim fiecare mișcare. Dacă tu sau altcineva vă duceți la poliție, vă omorăm imediat. Voiam doar să știi.

Ar trebui să deschidă repede portiera și să se ducă după Micuța și Benjamin. Și-apoi ar trebui să ia primul avion spre ai ei, de la Arlanda. Să sune la poliție nu era o opțiune viabilă, își dădu seama după ce se gândi la consecințe. Și-apoi voia să-i știe pe copii într-un loc sigur, departe de Stockholm.

Cu toate astea, nu era în stare să iasă din mașină.

Se întreba cum de-a ajuns în situația asta.

18 ianuarie

Pantofii: Zegna.

Smochingul: Cornelianii.

Cămașa: Fray.

În seara asta, Philip Schale arăta *top notch*. Nimeni nu mai era ca el.

Întregul *outfit* îl costase treizeci și două de mii de coroane la Hans Allde — dacă nu lua în calcul și cămașa pe care o comandase direct din Italia.

O primise deja cu o săptămână în urmă, împreună cu trei cămăși de purtat la serviciu. Sea Island Quality, bumbac *two fold*, cu nasturi din perle adevărate, detalii cusute cu mâna pe umeri și guler. Îl ușurase de o mie nouă sute de euro. Un chilipir.

Dar acum cineva îi vărsase bere pe smoching și pe cămașă. Sau poate un cocktail. Sau o fi fost doar apă? Chestia e că nici măcar el nu-și mai amintea. Nu-și amintea nici *unde* s-a întâmplat. Știa doar c-a simțit ceva umed pătrunzând prin lâna de calitate superioară.

Philip aruncă o privire în jur. Era sâmbătă seara, în cel mai tare loc din oraș. Ringul de dans din salonul VIP de la Clara era superfull.

Axel nu apăruse încă. S-o fi dus acasă direct după cină — toată lumea știa că ura evenimentele caritabile.

În schimb, Carl dădea din brațe de zor pe ringul de dans: fruntea lui umedă de transpirație reflecta razele de lumină ale stroboscopului, ca o oglindă.

Și Ian — Philip întoarse capul — ah, da, stătea chiar lângă el, la masa plină cu băuturi.

Gulerul smochingului abia atinge gâtul lui Ian — ca într-o reclamă pentru colecția de iarnă de la Brioni. Nodul papionului era încă perfect, deși era deja patru și un sfert. Ian mereu a ținut la chestiile astea.

Ian se aplecă înainte și îi țipă în ureche:

— Sorry, plătesc eu pentru curățătorie. Nu-i problemă.

Deci fusese vina lui.

— Ce cămașă marfă. Știi că nouăzeci și cinci la sută din prostime n-a pupat în viața ei cămașă făcută la comandă. Și cincizeci la sută habar nu au ce-i aia Fray. Tâmpiți puturoși și vai de curu' lor.

Philip nu înțelegea despre ce vorbea Ian. O fi luat cam mult la bord, sau poate era doar o manevră să-i distragă atenția de la faptul că vărsase băutura pe el, sau poate că era doar ca de obicei.

Din difuzoare: Avicii pompa un ritm vertical.

În nări: coca intensifica senzația orizontală — părea că podeaua se rotește în jurul propriei axe. Philip prizase o doză cu douăzeci de minute în urmă, aplecat peste masă. Era în separeul special, cu S mare. Nimănu-i nu-i păsa de ce făcea.

So wake me up when it's all over. Oamenii acompaniau melodia ca niște descreierați, urlau ca niște porci. Săreau în sus și-n jos, se agățau de sentimentul ăsta, al lipsei de griji.

Ian se aplecă înainte din nou.
— Uită-te la ei. Cât de ușor poți să-i duci de nas. Țărani. I-di-oți.

Philip nu-i mai suporta văicărelile. Sorbi puțin din cocktail. Gustul de lămâie i se părea înviorător — mai luă o gură și încercă să se concentreze pe ringul de dans.

Văzuse pe cineva care i se păru cunoscut.
Stroboscopul îi injectă în cap imagini noi. Întâlnirea la care fusese mai devreme în cursul zilei — private banking, Fernström & Qvist, parchetul de stejar care scârțâia și lambriurile de pe pereți. Prânzul gratuit, plus un pahar de Sancerre cu un buchet proaspăt. Săli și fațade vechi, istorice. Tipul de la bancă, cel cu cravată Salvatore Ferragamo de culoare roz și fața pământie, care încerca să-l învețe cum să facă investiții.

Ce-i drept, avea ceva lichidități în conturile câtorva dintre firmele lui. Dar făcuse și niște investiții proaste care acum îi mâncau banii.

Îl băteau la cap mai ales cu schimbatul administratorului de cont și al consilierului financiar. Dar când familia își ținea banii la aceeași bancă de șaiszeci de ani, nu-ți venea să faci schimbări spectaculoase cu una, cu două, ar fi trebuit să-și dea seama și ei de asta. Oricum, Philip l-a ascultat politicos, nu voia să-l supere pe băiatul de la bancă, plus că se dusese acolo cu un scop anume. Atâta tot, că nu știa dacă scopul lui era să găsească o bancă mai avantajoasă, sau altceva.

O zări din nou preț de câteva secunde. Fata pe care o întâlnise cu câteva săptămâni în urmă. Privirea ei îl căuta. Nu-și amintea exact numele ei. O chema Nina, sau poate Anina.

Pe ringul de dans: rafale de fum, năvălind spre centru. Carl dansa cu două gagici și se unduia ca un acrobat.

Îi văzu din nou fața în lumina unui spot, dizolvată parcă în marea de oameni, se contopea cu ceața, cu tot locul ăsta. Cu toate astea, îi zări clar privirea.

Îi turuise o grămadă, îi umpluse capul cu ce-o să facă dacă o să termine facultatea. Nu-și mai amintea ce studia. Îi spusese pe cine cunoaște și nu cunoaște, care bodyguarzi erau de treabă și care lucrau în domeniul ăla doar pentru că aveau niște înclinații sadice.

Și acum: ochii ei, cât se poate de clar.

Nu-i spuse nimic lui Ian.

Pe ecranul publicitar cel mare de pe clădirea hotelului Scandic Anglais se difuza o reclamă la salopete pentru schiat. Zăpada din imagine era atât de luminoasă, încât Philip fu nevoit să-și ferească privirea.

Unde erau toți ceilalți?

Localul închisese. Ian se căruse deja — în mă-sa, doar el îi dăduse să bea și-l convinsese să mai stea.

Philip trebuia să ajungă acasă. Se uită după un taxi. Era frig.

Pixelii mici care alcătuiau imaginea de pe ecran îl iluminau ca un reflector. Îi venea să închidă ochii. Să se întindă pe jos.

Să se odihnească puțin.

Văzu câteva persoane apropiindu-se.

Cercetă strada. Trebuia să treacă pe acolo o mașină, cât de curând.

Cineva se ciocni de el.

— Ey, omule.

Era un tip scund cu căciulă neagră, trasă peste ochi și un fular care-i acoperea parțial gura.

Philip făcu un pas într-o parte.

— Scuze, spuse el, mai mult din obișnuință.

Tipul se întoarse.

— Care-i problema ta?

Mergea cam pe patru cărări.

— Cu mine vorbiți? Îl întrebă Philip.

— Care-i problema ta, te-am întrebat. Ce te bagi în mine?

Tipul se apropie de el.

— Nu, din greșală, probabil. Aștept un taxi, atâta tot.

— Taci din gură. Dacă nu vrei bebele.

— Dar nu știi ce...

Pumnul îl nimeri peste ochi.

Philip se apucă cu mâinile de cap și țipă.

În același timp, își dădea seama că tipul e chiar lângă el.

Încercă să se retragă.

În clipa aceea, cineva îl apucă din spate.

Încercă să se elibereze, să se zbată și să dea din picioare. Dar fără folos. Cineva, sau poate mai mulți, îl ținea pe loc.

Apoi unul dintre ei se înfățișă înaintea lui.

Cu un obiect în mână: o armă.

Bărbatul lipi țeava pistolului de burta lui și se apropie și mai mult de el.

Se aplecă spre fața lui Philip. Acesta simți ceva ciudat pe ureche. Își dădu seama imediat ce era. Bărbatul îi lingea lobul urechii.

— Îți place? Îți place, nu-i așa?

Vocea se auzea de aproape, cu toate astea, i se părea foarte străină.

Îl îmbrânciră. Mai numără patru persoane. Toți purtau haine închise la culoare și căciuli sau glugi trase peste ochi. Probabil că păreau un grup tare ciudat, cum se plimbau pe acolo, pe Birger Jarlsgatan. Doar că la ora aia nu prea umbla nimeni pe stradă, să-i vadă.

Nu știa cât era ceasul exact, dar știa că în Stockholm niciun local n-avea voie să țină deschis mai târziu de cinci. Pe ici-colo, vedea oameni singuri, aplecați în fața unor porți sau pe bănci, probabil că vomitaseră și acum voiau să-și mai revină înainte să plece spre casă.

Bărbații nu-i mai spusera nimic. Îl încadrau strâns, de parcă ar fi fost gărzile lui de corp. Țeava dură a armei îi împungea spatetele.

Poate că știa despre ce era vorba.

Tipii îl împingeau înainte.

Îl trăgeau după ei.

Unde-l duceau?

Trecură pe lângă Riche pe partea stângă. Înăuntru, lămpile erau stinse și scaunele fuseseră înșirate pe mese. Probabil că plecaseră acasă și ultimii bodyguardzi pentru că nu se vedea nici picior de om pe nicăieri. Philip se gândi la prânzurile pe care le lua împreună cu partenerii lui de afaceri. Făceau acolo o friptură Rydberg foarte bună.

Dar nu și acum — acum nimic nu era bine.

Merseră mai departe spre Nybroplan. Câteva taxi-uri goale se învârteau pe acolo în așteptarea unora ca el. Clienți de localuri care au uitat să plece acasă.

Se gândi că poate ar putea să-i strige sau să le facă semn. Dar părea o idee cretină. Chiar dacă nu știa cine sunt, oamenii ăștia țineau o armă ațintită asupra lui. Nu putea să facă nimic fără să-și riște viața.